

in gledal; ustna so se mu gibala, kakor bi se sam s sabo pogovarjal.

Nekoč sem ga vprašal:

»Ali ti je dolgčas?«

»Kaj dolgčas; nič mi ni dolgčas.«

Sram ga je bilo povedati; zato je legal.

»Zakaj pa siliš vedno na ta kraj in gledaš tako zamišljen proti vaši hiši — kakor praviš?«

»Ker je tako lepo tam.«

»In zakaj je lepo?«

»Ne vem...«

Nato si je zakril obraz in zajokal.

Čutil je, kaj je to: domotožje; ali njegov um je bil premalo razvit, da bi spoznal, kar je čutil. Hrepenel je po domu, pa ni vedel zakaj...

Doma je sedel pri knjigi, gledal vanjo — ali njegove misli so bile druge. Če sem ga hotel kaj vprašati, me je debelo pogledal — kakor bi se prebudil iz spanja. In časih mi je pričel pripovedovati čisto kaj drugega; nego se je učil: kako je pasel doma krave ali napajal konje.

»Zakaj se ne učiš?«

»Ne morem se.«

»Kaj pa misliš postati?«

»Pastir.«

Vse je bilo zaman. Poklical sem ga v svojo sobo, mu pripovedoval, kako koristno je učenje, da bo nekoč gospod, bogat mož, slaven itd. Še poslušal me ni. — — —

Bližal se je Božič. Tedaj je zarajalo veselje v njegovem srcu. Žarečih lic je pritekel k meni.

»Zakaj si tako vesel, Jakob?«

»Domov grem!« je klical, »domov! Sedaj se mi je izpolnila želja, zopet bom videl našo hišo, krave, konje...«

In res je šel. A ni ga bilo več nazaj. Ostal je doma pri svojih kravah, pri konjih in živel malo življenje. — — —

Pravijo, da je človek srečen, ako so mu izpolnjene njegove želje... Ali si srečen, Jakob? — — —

Nikoli. . .

*Med drevjem potok, čuj, šumi,
po strugi lahno žubori;
a v mraku valčki se igrajo,
vso dolgo pot glasno kramljajo.*

*Tja k strugi stopi deček mlad:
„Kdaj greste pač, vi valčki, spat?“ —
A valčki med seboj kramljajo,
odgovora pa mu ne znajo*

Tonče Stern.